

The background of the cover is a photograph of a room. On the left, there is a dark wood window with multiple panes. To the right, a white wall is visible. In the foreground, a brown leather chair is partially seen. In the middle ground, a wooden desk holds a vintage typewriter and several books. A green plant is in the lower left corner.

La Comédiathèque

*Fereastră
de vizavi*

Jean-Pierre Martinez

comediathèque.net

**Acest text este oferit gratuit pentru lectură.
Înainte de orice utilizare publică, profesională sau amator,
trebuie să obțineți autorizația de la SACD :
www.sacd.fr**

Fereastra de vizavi

Jean-Pierre Martinez

Un bătrân romancier, aflat în pragul sinuciderii, vede o tânără femeie care pretinde că și-a pierdut pisica. O vizită care îi va schimba viața...

PERSONAJE

Alexandre

Madison

© La Comédiathèque

Salonul unui apartament parizian. Atmosferă boemă. Pe un birou mic, o mașină de scris veche și câteva dosare. Intră Alexandre, un scriitor în jur de șaiszeci de ani sau mai mult, îmbrăcat cu o dezinvoltură studiată. Ține în mână o frânghie cu un nod de spânzurătoare. Privește spre tavan, apoi se urcă pe un scaun, căutând aparent un loc unde să agațe frânghia. Nu pare să găsească ceva satisfăcător și coboară de pe scaun. Se așază la birou și oftează obosit. Deschide un sertar, scoate un pachet de țigări și își pune una în gură. În loc să aprindă țigara, o lasă pe birou și scoate un pistol din sertar. Privește îndelung arma. Se aude o bătaie ușoară în ușă. Pierdut în gândurile sale, nu aude. Își pune pistolul la tâmplă. Se aude din nou o bătaie, puțin mai tare. Tot nu aude. Pare să ezite să apese pe trăgaci. Închide ochii... Atunci, o tânără femeie apare brusc în fața lui. Este Madison, o studentă care poate avea între douăzeci și treizeci de ani, îmbrăcată într-un stil destul de clasic.

Madison (*tipând*) – Nu!

Surprins, Alexandre tresare. Se ridică brusc și îndreaptă arma spre Madison.

Alexandre – Un gest și sunteți moartă!

Madison – Nu trageți, vă rog!

Alexandre – Mâinile sus!

Tânăra ridică imediat brațele.

Madison – Uitați, vedeți, nu sunt înarmată... Acum, vă rog, lăsați arma jos.

Văzând că tânăra pare inofensivă, Alexandre coboară pistolul.

Alexandre – Ce căutați aici? Și cum ați intrat, mai întâi?

Madison – Vă voi explica totul... Lăsați-mă să-mi trag sufletul...

Alexandre – Dar sunteți nebună! Era să mor de un atac de cord!

Madison – Îmi pare rău, ușa era întredeschisă și...

Alexandre – Și ai luat asta ca pe o invitație să intrați la mine?

Madison – Nu, dar...

Alexandre – Ce vreți? Să mă jefuiți? Nu e nimic de valoare aici, credeți-mă.

Madison – Sunt vecina dumneavoastră.

Alexandre – Vecina de alături? Are optzeci de ani...

Madison – Vecina de vizavi... (*Arătând spre o fereastră imaginară*) Fereastra de acolo este a apartamentului meu.

Alexandre – Vizavi? E neocupat de ani de zile.

Madison – Nu mai e așa.

Alexandre – Bine... Și atunci?

Madison – Mi-am pierdut pisica... N-ați văzut-o cumva... Sau poate a intrat la dumneavoastră... Dacă a intrat fără să fie invitat...

Alexandre – Ei bine, nu, vedeți dumneavoastră. Pisica dumneavoastră pare să fie mai bine educată decât dumneavoastră...

Ea pare foarte afectată.

Madison – Au trecut două zile de când a dispărut. Am pus anunțuri peste tot în cartier cu numele și fotografia lui. Nu le-ați văzut?

Alexandre – Eu ies foarte rar... și nu mă uit niciodată la astfel de anunțuri. Oricum, nu sunt prea bun la a recunoaște fețele pisicilor...

Ea face câțiva pași prin cameră.

Madison – Tofu! Tofu!

Alexandre – Dar ce vă apucă să urlați așa? Sunteți bolnavă?

Madison – Se numește Tofu.

Alexandre – Pisica dumneavoastră se numește Tofu? Îmi bateți joc de mine...

Madison – Deloc. De ce?

Alexandre – Bine, pisica dumneavoastră se numește Tofu și nu s-a întors acasă de două zile. Nu e chiar atât de grav, nu?

Madison – Bineînțeles că e grav! Dacă nu reușesc să-l găsesc repede, va muri... E o pisică de apartament, înțelegeți, nu e făcută să trăiască liberă afară...

Alexandre – Ei bine, e foarte regretabil. Pe vremea mea, pisicile erau la țară. Sau poate într-o grădină mare. Își petreceau timpul vânând șoareci și se întorceau acasă doar când nu aveau noroc, ca să le dăm de mâncare, să le mângâiem puțin și să le lăsăm să doarmă pe canapea...

Madison – Da, ei bine, pisica asta nu mănâncă șoareci. E vegetariană.

Alexandre – Poftim?

Madison – Eu nu mănânc carne și nici pisica mea.

Alexandre – Și ce mănâncă, atunci?

Madison – Crochete! Crochete cu legume, ca mine.

Alexandre – Și dumneavoastră mâncați crochete?

Madison – Mi se întâmplă, da. În fine, nu vorbesc despre crochetele pentru pisici, desigur.

Alexandre – O pisică vegetariană... Nu știam că există așa ceva... Și de aceea se numește Tofu...?

Madison – Da... și pentru că e puțin nebunatic.

Alexandre – Și îmi imaginez că a renunțat la carne e o alegere personală a lui, desigur...?

Madison – Oricum, niciodată nu s-a plâns.

Alexandre – Și... credeți că acum, în circuri, le dau tigărilor sau leilor crochete cu legume?

Madison – Nu știu... Oricum, sunt împotriva animalelor de circ...

Alexandre – Dar nu ești împotriva pisicilor de apartament...

Madison – Deci, deduc că nu aveți animale de companie...

Alexandre – Nu, urăsc conceptul de animal de companie. Și conceptul de domesticire în general, de altfel. *(Cu un aer amenințător)* Eu însumi am rămas un sălbatic...

Nimic impresionată, ea aruncă o privire în jurul camerei.

Madison – Deci, nu ați văzut pisica mea?

Alexandre – Nu, nu am văzut pisica dumneavoastră vegană. Și dacă îmi permiteți, cred că această conversație absurdă a durat destul.

Ea se oprește brusc.

Madison – Tăceți!

Alexandre – Ce ați spus?

Madison – Nu ați auzit un miaunat?

Alexandre – Miaunat? Nu, absolut deloc. Dar știți, încep să fiu puțin surd. Veți vedea când veți avea vârsta mea, nu e totul rău. Mai ales când aveți vecini zgomotoși...

Madison – Nu fac niciun zgomot, vă asigur. În plus, locuiesc în apartamentul chiar vizavi de al dumneavoastră de mai bine de o lună și credeți că este încă neocupat.

Alexandre – Este adevărat, nu v-am remarcat prezența și aș dori să rămână așa. Așa că, dacă nu aveți nimic altceva să-mi spuneți, vă propun să mă lăsați să-mi continui treburile și să vă întoarceți să căutați pisica...

Madison – Foarte bine, nu vă voi deranja mai mult...

Alexandre – Mulțumesc.

Ea se face că pleacă, dar se răzgândește.

Madison – Dar... mă deranjează să vă las așa.

Alexandre – Cum așa, „așa” ...?

Madison – Ei bine... Când am sosit, voi erați în mijlocul...

Alexandre – În mijlocul a ce...?

Madison – Nu păreați foarte bine, nu-i așa?

Alexandre – Ce vă face să credeți asta?

Madison – Aveați un pistol la tâmplă.

El privește pistolul pe care îl ține încă în mână, surprins.

Alexandre – Ah, asta... Și ce dacă?

Madison – Ei bine... pareți un pic... deprimat, nu-i așa?

Alexandre – Deprimat...? Ascultați, domnișoară, când aveam vârsta dumneavoastră, deviza generației noastre era „trăiește repede, moare tânăr și lasă un cadavru frumos”, vă spune ceva?

Madison – James Dean...

Alexandre – Ne iubeam fără prezervativ, mergeam cu motocicletă fără cască și consumam tot felul de substanțe interzise, dintre care credeți-mă, nimeni nu știa exact compoziția... Cincizeci de ani mai târziu, câțiva bătrâni ca mine care au supraviețuit acelei perioade binecuvântate protestează pe stradă pentru că le e frică să se vaccineze... Și credeți că nu sunt deprimat?

Madison – Înțeleg...

Alexandre – Nu cred... Dar dacă aveți nenorocul să trăiți până la vârsta mea, veți vedea. Îmbătrânirea e un naufragiu.

Madison – De Gaulle...

Alexandre – Chateaubriand a spus-o înaintea lui... Dar aveți dreptate. Îmbătrânirea înseamnă să treci de la *Furia trăirii* la *Memoriile dincolo de moarte*.

Madison – Este frumos spus.

Alexandre – Da... Problema e că în zilele noastre, tinerii se comportă deja ca niște bătrâni.

Madison – În toate epocile, tineretul a vrut să schimbe lumea, nu...?

Alexandre – Cel de azi nu vrea să schimbe lumea, vrea doar să salveze planeta. Și asta e destul de anevoios...

Madison – Și dumneavoastră, ați reușit să schimbați lumea?

Alexandre – Nu, dar măcar ne-am distrat bine.

Madison – Nu mai pariți că vă distrați foarte mult...

Alexandre – Se pare că nici dumneavoastră nu vă distrați... Altfel, nu ați fi în compania unei pisici...

Madison – Măcar nu sunt singură...

Alexandre – Și credeți serios că puteți salva planeta... hrănind acest sărman carnivor care nu a cerut nimic cu crochete de legume?

Madison – Nu știu... Dar pentru a schimba lumea, trebuie să începi cu salvarea planetei, nu? La ce ar folosi să faci revoluție pe Titanic?

Alexandre – Oricum, îi invidiez pe toți cei din generația mea care au murit înainte de treizeci de ani. Ți poți imagina pe Jimi Hendrix și Janis Joplin într-un azil de bătrâni, disertând despre posibila pericolozitate a unui vaccin, între două partide de scrabble... Mai bine să mori decât să vezi așa ceva...

Madison – Hai, nu spune asta...

Alexandre – Din păcate, literatura nu e prea rock and roll. Și cel mai adesea, scriitorii mor în patul lor.

Madison – Sunteți scriitor?

Alexandre – Nu vă privește... Nu știu de ce vorbesc toate acestea cu dumneavoastră, nu vă cunosc... Și de altfel, ce mai faceți încă aici?

Își pune pistolul într-un sertar.

Madison – Ați fi putut să vă răniți...

Alexandre – Aș fi putut să vă omor și pe dumneavoastră... Când intrați în casele oamenilor fără permisiune, e întotdeauna un risc... Aș fi invocat autoapărarea, nici măcar nu aș fi fost condamnat... (*Ea pare să aibă un început de amețeală, el observă și se îngrijorează.*) Vă simțiți bine?

Madison – Îmi cer scuze, o să treacă... Ați avea un pahar cu apă?

El ezită o clipă.

Alexandre – Așezați-vă două secunde, vă aduc eu...

El iese. Ea își revine imediat și profită pentru a examina camera cu privirea. Ia de pe birou un portret de femeie într-un cadru și îl examinează. Apoi îl pune la loc în grabă, când el se întoarce cu un pahar cu apă, pe care i-l întinde.

Madison – Mulțumesc...

Ea ia paharul și îl golește dintr-o dată.

Alexandre – E mai bine?

Madison – Da, mulțumesc...

El face un efort pentru a se destinde puțin.

Alexandre – Îmi pare rău că vă primesc așa... Nu prea mai sunt obișnuit să văd oameni...

Madison – Deci, trăiți singur, și dumneavoastră?

Alexandre – Se vede atât de tare?

Madison – După ceea ce mi-ați spus, îmi imaginez că nu aveți copii nici voi.

Alexandre – Ce vă face să credeți că nu am copii?

Madison – Aveți?

Alexandre – Nu... Și când văd lumea de astăzi, mă bucur că nu am copii...

Madison – Da...

Alexandre – Dacă vrei să salvezi planeta, ar trebui să începi prin a opri nașterea de copii, nu?

Madison – Pe de altă parte... e oare oprind nașterea de copii că vom salva Umanitatea?

Alexandre – Și când ne gândim că Franța este probabil țara unde trăim cel mai bine din lume...

Madison – Da, de aceea am decis să vin să mă stabilesc în țara dumneavoastră...

Alexandre – Nu sunteți franțuzoaică...?

Madison – Mă numesc Madison. Sunt americană.

Alexandre – Totuși, vorbiți perfect limba noastră, și fără niciun accent...

Madison – Bunica mea era franțuzoaică. Ea m-a învățat limba lui Molière. Am venit la Paris pentru a studia literatura la Sorbona.

Alexandre – Și așa se face că vă întâlnesc astăzi pe drumul meu... Madison.

Madison – Dumneavoastră vă numiți Alexandre, nu-i așa?

Alexandre – Cum știți?

Madison – Am văzut numele dumneavoastră pe o cutie poștală, jos. Alexandre Delacroix... Sunteți rudă cu...

Alexandre – Cu pictorul? Nu, deloc.

Madison – Cu scriitorul!

Alexandre – Sunteți americană și îl cunoașteți pe Alexandre Delacroix... despre care nimeni în Franța nu își mai aduce aminte deja.

Madison – Exagerați... Toată lumea îl cunoaște pe Alexandre Delacroix. Și faima lui a depășit cu mult granițele hexagonului. Printre cei care sunt interesați de literatură, oricum. Așadar?

Alexandre – Da... Sunt eu.

Madison – Nu? Alexandre Delacroix, acel autor legendar care a semnat câteva capodopere ale literaturii secolului XX!

Alexandre – Dacă spuneți dumneavoastră...

Madison – Un scriitor misterios care trăiește acum retras, care nu a mai publicat nimic de ani de zile și care refuză toate interviurile... Sunteți chiar dumneavoastră?

Alexandre – Ceva îmi spune că știai deja asta înainte să intri în casa mea forțând ușa, nu mă înșel?

Ea ezită un moment.

Madison – Nu, mărturisesc...

Alexandre – Atunci ați inventat povestea cu pisica doar pentru a încerca să obțineți un interviu?

Madison – Despre pisică, e adevărat, vă jur... Dar e adevărat și că, venind să locuiesc chiar vizavi de dumneavoastră, aveam o idee în minte.

Alexandre – Ați închiriat deliberat un apartament de vizavi de al meu pentru a mă spiona?

Madison – Să vă spionez? Deloc! Sunt o mare admiratoare a operei dumneavoastră. Când am ajuns la Paris, am încercat să vă contactez. Dar agentul dumneavoastră mi-a spus că nu doriți să vedeți pe nimeni.

Alexandre – Și ce nu ați înțeles din această frază?

Madison – Am traversat Atlanticul în speranța de a vă întâlni. Căutam un apartament. Cel de vizavi era de închiriat, am profitat de ocazie...

Alexandre – Sunteți complet nebună! Vă avertizez, dacă nu mă lăsați în pace, voi depune plângere pentru hărțuire. Și ce așteptați de la mine, de fapt? Sunteți jurnalistă?

Madison – Sunt studentă, v-am spus. Am realizat lucrarea de masterat despre opera dumneavoastră, la New York. Apoi am decis să vin la Paris pentru a-mi continua cercetările, având în vedere că acest oraș este decorul majorității romanilor dumneavoastră. Știți, pentru americani, Parisul este considerat cel mai romantic oraș din lume.

Alexandre – Și cu astfel de clișee crezi că vei dezvălui semnificația ascunsă a operei mele?

Madison – Vreți să știi titlul tezei mele?

Alexandre – Nu.

Madison – „Figura absenței în universul romanesque al lui Alexandre Delacroix.”

Alexandre – Ați înțeles totul... Ceea ce îmi place cel mai mult la majoritatea oamenilor, începând cu dumneavoastră, este absența lor. De aceea vă cer să plecați.

Madison – Când aveți șansa să lucrați cu un autor viu, este normal să doriți să-l întâlniți, pentru a-l cunoaște mai bine. Și, cunoscându-i puțin mai bine viața, să înțelegeți mai bine opera sa.

Alexandre – E o greșeală, vă asigur. E mai bine să vă mulțumiți să studiați opera, ignorând tot ce ține de autor. Mulți mari scriitori erau niște personaje foarte mici în viața reală, când nu erau niște nemernici desăvârșiți. Și asta e valabil pentru artiști la fel ca și pentru oameni de știință. Așa e. Genii rareori câștigă ceva din a fi cunoscuți... Chiar dacă, liniștiți-vă, nu mă consider un geniu...

Madison – Înțeleg modestia dumneavoastră, dar totuși... Un interviu exclusiv cu autorul „Cronicilor din Cartierul Latin” ar încheia frumos cercetarea mea.

Alexandre – Ați citit?

Madison – Este romanul care m-a convins să vin să studiez la Paris. Pentru mine, este cea mai bună carte a dumneavoastră.

Alexandre – Totuși, nu este cel care s-a vândut cel mai bine...

Madison – Îmi imaginez că acest roman este în mare parte autobiografic.

Alexandre – V-am spus... Nu are niciun interes pentru cititor...

Madison – Ca să nu mai vorbim de acel manuscris misterios la care lucrați de ani de zile...

Alexandre – Nu scriu nimic. E o legendă întreținută de editorul meu ca să nu fiu complet uitat și ca vechile mele cărți să continue să se vândă puțin. Oricum, nu voi da niciun interviu. Nici dumneavoastră, nici altcuiva. (*Se apropie de ea cu un aer amenințător.*) Acum plecați!

În loc să plece, ea îi stă împotriva.

Madison – Nu!

Pare surprins de determinarea ei.

Alexandre – Cum adică, nu?

Madison – Nu vă voi lăsa să vă sinucideți înainte de a-mi acorda acest interviu. Aș fi putut traversa Atlanticul înot pentru a-l obține!

Alexandre – Întoarceți-vă de unde ați venit cu un pedalier, dacă doriți, nu e problema mea...

Ea este din nou pe punctul de a leșina.

Alexandre – E a doua oară când vă leșinați în fața mea... Citiți prea multe romane roz, domnișoară. Astăzi, în afară de teatru, femeile nu mai leșină așa, dintr-o dată, de câte ori sunt deranjate...

Madison – Nu fac pe interesanta, vă asigur.

El pare să ezite.

Alexandre – Doriți să chem o ambulanță?

Madison – Nu, dar am nevoie să mă așez un moment.

Alexandre – Și apoi veți pleca?

Madison – Promit.

Ea se așează și își recapătă respirația.

Alexandre – V-am dat deja un pahar cu apă... Doriți un pahar de coniac?

Madison – Încercați să mă terminați, nu-i așa?

Alexandre – E prea târziu, din păcate. Ar fi trebuit să vă împușc imediat, aș fi invocat apărarea în legitimă apărare. Acum nu aș mai putea nega premeditarea...

Madison – De ce păstrați un pistol acasă?

Alexandre – La început, era pentru a ține departe deranjatorii. Se pare că nu este suficient...

Madison – Chiar dacă sunteți un pic misantrop, ca mulți scriitori... Toți avem nevoie de companie, nu?

Alexandre – Simt că o să-mi sugerați să-mi iau un pisic... Vreți să scăpați de al vostru, nu?

Madison – Nu vă apasă singurătatea?

Alexandre – Singurătatea... E ca și cafeaua... La început e un pic amară. După vă obișnuiești. Apoi îți place. Și, în final, nu mai puteți trăi fără ea.

Madison – Ar trebui să scrieți un volum de aforisme. Sunt sigură că s-ar vinde foarte bine.

Alexandre – Și ce înseamnă, de fapt, a nu fi singur? A trăi într-un cuplu și a repeta aceleași banalități de-a lungul anului? A vedea familia sau prietenii din când în când, având grijă să eviți toate subiectele importante care ar putea supăra? A te întâlni cu vecinii în scară și a discuta despre vreme? A vorbi cu pisica ta de parcă te-ar înțelege?

Madison – Când scrieți, totuși, vă adresați cuiva.

Alexandre – Tocmai de aceea am încetat să scriu.

Madison – Nu vă cred.

Alexandre – Nu vă cer să mă credeți. Vă cer să mă lăsați în pace...

Madison – Deci nu doriți să-mi acordați acest interviu?

Alexandre – Nu am nimic de spus. Mai rău, nu am pe nimeni cu care să vorbesc. Și sunt zile în care nici măcar nu am chef să mă adresez mie însumi.

Madison – E trist...

Alexandre – Așa e viața... Și, într-un fel sau altul, a mea se apropie de sfârșit...

Madison – Poate că și a mea...

Alexandre – Aveți patruzeci de ani mai puțin decât mine. Aș putea fi tatăl dumneavoastră.

Madison – Sau chiar bunicul meu.

Alexandre – Mulțumesc pentru această precizare, e foarte amabil din partea dumneavoastră. Oricum, viața dumneavoastră abia începe.

Madison – Da... Dar s-ar putea să se termine curând...

Alexandre – Ce vreți să spuneți?

Madison – Am o boală de inimă. Medicii îmi dau doar câțiva ani de trăit. Poate câteva luni. De aceea am venit în Franța să îmi împlinesc un ultim vis. Să vă întâlnesc...

El este evident zguduit de această revelație.

Alexandre – Cum adică, o boală de inimă?

Madison – M-am născut cu o malformație cardiacă. Inima mea este prea fragilă. Poate ceda în orice moment.

Alexandre – Și aceasta este cauza slăbiciunilor dumneavoastră?

Madison – La cea mai mică supărare, inima îmi bate rapid și poate să se oprească.

El ezită pentru un moment.

Alexandre – Nu-mi spuneți că ați inventat această poveste pentru a mă face să nu vă deranjez... și deci să accept acest interviu.

Madison – Din păcate, nu...

Alexandre – Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

Madison – Nu e vina dumneavoastră.

Alexandre – Nu, dar ce ironie. Eu sunt bătrân, nu mai am chef de nimic, mă gândesc să renunț... Sunteți tânără, aveți viața înaintea, și inima dumneavoastră vă trădează...

Madison – Nu pot schimba nimic, așa că de ce să mă revolt?

Alexandre – Și, în plus, păreți să zâmbiți...

Madison – Mă gândesc că lunile care îmi mai rămân de trăit ar putea fi cele mai frumoase din viața mea.

Alexandre – Bucuria dumneavoastră de a trăi mă deprimă. Nu aveți niciodată îndoieli?

Madison – Nu mai am timp pentru îndoieli. De aceea am forțat ușa dumneavoastră...

Un moment.

Alexandre – Și nu există niciun speranță adevărată?

Madison – Da, un transplant. Dar trebuie să găsim un donator...

Alexandre – Aș putea să vă ofer inima mea, nu mai am nevoie de ea... Mă sinucid și vă donez organele...

Madison – Mă tem că nu e chiar așa de simplu. În special pentru inimă. Nu e ca pentru acele organe pe care le avem în dublu. Rinichii, plămâni...

Alexandre – Testiculele...

Madison – Pentru inimă, donatorul trebuie să fie în moarte cerebrală...

Alexandre – Moarte cerebrală? Uneori mă întreb dacă nu sunt deja în această stare. Ca mulți oameni din jurul meu, de altfel...

Madison – Donatorul trebuie să fie mort, inima să fie într-o stare bună și să poată fi prelevată suficient de repede. Ceea ce se întâmplă foarte rar, din păcate. Și lista bolnavilor care așteaptă un transplant este foarte lungă...

Alexandre – Se spune că în China, organele sunt prelevate de la condamnații la moarte. E mult mai practic, desigur. Se stabilește data transplantului și condamnatul este executat în ziua respectivă.

Madison – Dar e teribil...

Alexandre – Da, dar așa... primitorul are timp să ajungă liniștit cu avionul din Europa sau Statele Unite. Unii profită pentru a face puțin turism. Bineînțeles, nu e gratuit. Nu știu cât costă un inimă în China. V-ați informată?

Madison – Nu...

Alexandre – Ar trebui să găsiți asta ușor pe internet...

Madison – Mulțumesc.

Alexandre – Îmi pare rău, nu ar trebui să glumesc cu asta... și mai ales cu dumneavoastră. În același timp, umorul este tot ce ne-a mai rămas, nu?

Madison – Da...

Alexandre – Chiar dacă ceea ce tocmai v-am spus este tot numai o glumă...

Madison – Aș prefera să mor decât să trăiesc cu inima unui condamnat la moarte, chiar și a dumneavoastră... Deci?

Alexandre – Deci ce?

Madison – Veți avea crucea de a mă lăsa să plec fără să-mi împlinesc visul?

Alexandre – Sunteți un tip de persoană încăpățânată...

Madison – Consider asta un compliment.

Alexandre – Dar cine îmi garantează că nu mințiți?

Madison – Cine ar putea inventa o astfel de poveste? Numai pentru a obține o întâlnire cu un scriitor pe care toată lumea l-a uitat deja...

Alexandre – În sfârșit recunoașteți că toată lumea l-a uitat pe Alexandre Delacroix.

Madison – Deci, e un da?

Alexandre – Doar când îmi veți arăta un dosar medical pentru a-mi demonstra că nu mințiți.

Madison – Îmi pare rău, nu-l am la mine.

Alexandre – Locuiți chiar în față... Mergeți să-l luați...

Madison – Credeam că mă veți crede pe cuvânt. Vă mărturisesc că sunt puțin dezamăgită.

Alexandre – Dacă vă acord această întâlnire, să știți că e doar începutul, credeți-mă. Sunt o persoană foarte dezamăgitoare, veți vedea.

Se ridică și examinează camera. Privirea îi rămâne asupra unei vechi mașini de scris.

Madison – Mai scrieți încă la mașină?

Alexandre – Este adevărat, pe această mașină am scris toate romanele mele. Dar nu încercați să mă păcăliți. V-am spus că nu mai scriu de ani de zile.

Madison – De ce?

Alexandre – Cuvintele sunt ca banii, dacă sunt prea multe în circulație, își pierd din valoare... Uitați-vă la ce se întâmplă pe rețelele sociale astăzi. Toată lumea își împărtășește micile gânduri de zece sau douăzeci de ori pe zi. Despre toate subiectele. O inflație de falsă monedă care a devalorizat adevărata. Cuvintele nu mai înseamnă nimic.

Madison – Nu putem împiedica oamenii să vorbească. Înainte era la cafenea, astăzi este pe Facebook. Dar vor exista întotdeauna mari autori, ca dumneavoastră.

Alexandre – Marii autori nu mai sunt citați. Sunt citați. În mod greșit și fără sens. Tot timpul aceleași citate, repetate iar și iar până când sunt complet golite de înțeles... Copiatul și lipirea au înlocuit gândirea... și emoticoanele au înlocuit sentimentele.

Madison – Îmi dați voie să vă citez în concluzia tezei mele?

Alexandre – Vor spune că sunt elitist. Vor spune că doar o minoritate de aleși are dreptul să se exprime, iar ceilalți ar trebui să tacă și să asculte. E fals. Cred că ar trebui să tăcem cu toții.

Madison – Ce propuneți? Un minut de tăcere?

Alexandre – Un minut, nu. Un an întreg. Un secol. Un mileniu de tăcere. Poate așa cuvintele noastre ar regăsi sensul după această diaree verbală care a năvălit în ultimii ani pe rețelele sociale.

Madison – Este o analiză interesantă, dar se spune și că ați încetat să scrieți din cauza unei dezamăgiri în dragoste?

Alexandre – Se spune ce se vrea...

Madison – Dar nici nu dezmințiți...

Alexandre – Asta nu înseamnă că este adevărat...

Ea ia din nou fotografia așezată pe birou.

Madison – Cine este această femeie, în fotografie?

Alexandre – Nu vă privește.

Madison – Este frumoasă.

Alexandre – Chiar dacă sunteți cu adevărat bolnavă, asta nu vă autorizează să răscoliți în viața mea personală.

Madison – Am observat imediat acest portret când am intrat la dumneavoastră mai devreme... și aveam impresia că acest chip îmi este familiar.

El îi ia fotografia și o privește, înainte de a o pune la loc.

Alexandre – Era o femeie pe care am iubit-o cu mult timp în urmă...

Madison – Pe vremea când erați hippie?

Alexandre – De fapt, nu eram chiar un hippie... Eram deschis la idei noi. Și mai fumam din când în când un joint. Dar aveam grijă de sănătatea mea și mă gândeam deja la cariera mea. Ai nevoie de un anumit confort pentru a scrie, știți? Pentru a deveni un mare scriitor, uneori trebuie să rămâi un mic burghez...

Madison – Și ea?

Alexandre – Ea era o femeie liberă. Nu se gândea decât la prezent. Trăia ziua de zi.

Madison – Unde ați întâlnit-o?

Alexandre – Pe hol... Locuia în apartamentul de vizavi. Cel pe care îl ocupați acum. De fapt, îl împărțea cu prieteni de trecere. Oameni care veneau din toată lumea. Muzicieni, artiști... Acest apartament era cam ca "La Maison Bleue" a lui Maxime Le Forestier. Ușa era întotdeauna deschisă.

Madison – Și fiindcă ușa era deschisă, într-o zi a profitat și a plecat. Ca pisica mea...

Alexandre – Vrea să facă înconjurul lumii. Să trăiască noi experiențe. Să întâlnească oameni noi. Cuplul tradițional, pe vremea aceea, nu era chiar idealul nostru de viață. Nu era al ei, oricum.

Madison – Dar ea vă iubea...

Alexandre – Da. În felul ei, cred. Chiar dacă nu iubea doar pe mine...

Madison – Dragostea liberă...

Alexandre – Nu voiam să semănăm cu părinții noștri, și aveam dreptate. Dar nu știam foarte bine ce altceva să inventăm. Ceva care să dureze puțin... Trăiam momentul prezent. Nu ne-am gândit să îmbătrânim... Și, de fapt, cei care nu au murit înainte de treizeci de ani au îmbătrânit foarte rău. Ați întâlnit vreodată un bătrân beatnik? Nu e o imagine plăcută, vă asigur...

Madison – Deci, ați lăsat-o să-și continue singură călătoria...

Alexandre – Nu o puteam reține... și nici nu aveam dreptul. Într-o dimineață frumoasă, a plecat...

Madison – Unde?

Alexandre – În Afganistan. Pare supraréalist astăzi, dar pe vremea aceea era o destinație foarte căutată pentru babas cool. Haschischul era vândut liber și foarte ieftin. Lucrând un an aici, puteai trăi un an acolo. Și apoi era această fascinație pentru Orient. Privit din Franța, pentru hippie, Afganistanul era paradisul.

Madison – Dar dumneavoastră ați rămas...

Alexandre – Mă gândeam deja la viitorul meu... Și înțelesesem că viitorul meu nu era Afganistanul.

Madison – Ați fi putut să o însoțiți, totuși. Din dragoste...

Alexandre – Desigur... Și probabil că m-ar fi lăsat să plec cu ea... Dar visul ei nu era o călătorie romantică. Cu atât mai puțin o lună de miere. Asia era o călătorie inițiativă. Pe care o făceai în grup. Foarte departe de schemele burgheze ale iubirii în doi...

Madison – Deci ați rămas la Paris... dar nu ați uitat-o niciodată.

Alexandre – Speram că se va întoarce într-o zi... Sau măcar că îmi va trimite un semn... O carte poștală... Dar nu am mai văzut-o niciodată...

Madison – Nu ați încercat să o găsiți?

Alexandre – Internetul nu exista încă... Când cineva alegea să dispară din viața dumneavoastră, dispărea cu adevărat. Și apoi au trecut anii...

Madison – Ați putea încerca să o găsiți acum.

Alexandre – De ce? Poate că a murit azi. Sau e căsătorită, are cinci copii și cântărește o sută douăzeci de kilograme.

Madison – Sau poate că e în viață, încă o femeie frumoasă, și uneori se gândește la dumneavoastră.

Alexandre – În dubiu, prefer să nu știu... și să păstrez imaginea acelei tinere frumoase pe care o vedeți în această fotografie. Imaginați-vă șocul, după patruzeci de ani... Nu ne vedem îmbătrânind pe noi înșine, dar îi vedem foarte bine pe alții cum îmbătrânesc, credeți-mă.

Madison – Nu sunt sigură că eu voi vedea cum îmbătrânesc...

Alexandre – Îmi pare rău, nu trebuia să spun asta.

Pauză.

Madison – Nu ați auzit mieunând?

Alexandre – Nu... Încă nu...

Madison – Poate că e ascuns pe aici...

Alexandre – Sper că nu.

Madison – Promiteți-mi că dacă mor, vă veți ocupa de pisica mea.

Alexandre – Dar, în sfârșit, nu o să muriți! Și pisica dumneavoastră va muri probabil înaintea dumneavoastră. Așa cred... Cât trăiește o pisică?

Madison – Cam cincisprezece ani.

Alexandre – Și a dumneavoastră câți ani are?

Madison – Două ani.

Alexandre – Ah, da...

Madison – Atunci? Ați accepta să o adoptați?

Alexandre – Vă reamintesc că atunci când ați intrat aici, aveam un pistol îndreptat spre tâmplă.

Madison – Tocmai, asta v-ar oferi un motiv să nu vă sinucideți...

Alexandre – Vreți să spuneți că, dacă ar trebui să hrănesc un pisoi cu granule de legume și să-i schimb litiera în fiecare zi?

Madison – Dacă ar trebui să aveți grijă de cineva, da. Dacă cineva v-ar fi drag, ar avea nevoie de dumneavoastră, v-ar aștepta acasă când vă întoarceți seara.

Alexandre – Să mă aștepte? Nu mai ies aproape niciodată din casă, cu atât mai puțin seara...

Madison – Vroiți cu adevărat să încheiați cu viața, mai devreme, sau era un apel de ajutor?

Alexandre – În orice caz, nu-mi amintesc să vă fi chemat...

Madison – Trebuie că am auzit apelul dumneavoastră, totuși.

Alexandre – Adevărat, îmi este din ce în ce mai greu să găsesc motive de speranță.

Madison – Vreți să-mi povestiți?

Alexandre – Având în vedere situația dumneavoastră personală, aș avea câteva scrupule să vă supun la lista subiectelor mele de deprimare.

Madison – Să continui să lupt atunci când știi că războiul este deja pierdut... Nu asta e adevărata curaj?

Alexandre – N-am spus niciodată că sunt curajos. Mi-ar plăcea să fiu la fel de curajos ca dumneavoastră.

Madison – Nu sunt curajoasă. Nu am de ales, asta e tot. Spre deosebire de dumneavoastră.

Alexandre – Eu? Nu mai am de ales decât între sfoară pentru a mă spânzura și pistol pentru a-mi da un foc în cap...

Madison – Aveți dreptate... Sunteți într-adevăr deprimant...

Alexandre – V-am avertizat, sunt un bătrân mofturos. Nu știu dacă această epocă este mai rea decât cea din tinerețea mea. Poate doar că sunt mai lucid. Și luciditatea, în general, nu aduce optimism.

Madison – În final, aș bea un pahar de cognac.

Alexandre – Sunteți sigură?

Madison – Trebuie să mori de ceva, nu?

Îi servește două pahare de cognac. Ciocnesc paharele.

Alexandre – Sănătatea dumneavoastră! Scuze, cred că am mai făcut o gafă...

Ea zâmbește. Ei beau din pahare.

Madison – Asta ar putea trezi un mort.

Alexandre – Nu am mai băut de vreo zece ani. Nu știu de cât timp stă sticla aici. Dar alcoolul îmbătrânește bine, nu? Mai bine decât alcoolicii, cu siguranță...

Madison – Totuși, are un gust ciudat. Sunteți sigur că este cognac?

Se uită la sticlă.

Alexandre – Cred... Dar nu-mi mai amintesc prea bine cum este gustul cognacului...

Madison – Mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe tânărul care erai.

Alexandre – Care tânăr?

Madison – Acela care era îndrăgostit de femeia din fotografie. Și care încă avea furia de a trăi...

Alexandre – Nu știu dacă v-ar fi plăcut.

Madison – Era cu siguranță plin de entuziasm și plin de speranță.

Alexandre – Plin de ambiție, în orice caz.

Madison – Nu mai aveți deloc prieteni?

Alexandre – Nu suport bătrânii, așa că evit pe cât posibil să frecventez persoane de vârsta mea. Nu-mi place să mi se ofere permanent o oglindă pentru a contempla decăderea mea.

Madison – Sunt sigură că nu ați încetat să scrieți în toți acești ani.

Alexandre – Asta este motivul pentru care m-ați făcut să beau? Cu speranța că vă voi face mărturisiri...

Madison – Un scriitor este făcut pentru a scrie.

Alexandre – Așa este, e adevărat. Am continuat să scriu... Dar nu voi mai publica nimic...

Madison – De ce?

Alexandre – V-am spus. Nu mai scriu pentru a fi citit. Sau poate pentru viitoarele generații. Cititorilor de astăzi nu am mai nimic de spus.

Madison – Chiar și mie?

Alexandre – Nu vă cunosc. Ce vă face să credeți că am ceva de spus?

Madison – Poate avem mai multe în comun decât credeți...

Alexandre – În afară de faptul că suntem amândoi condamnați într-un termen scurt?

Madison – Spuneți-mi măcar despre ce este vorba în cartea dumneavoastră...

El ezită un moment.

Alexandre – E un roman... foarte personal.

Madison – Deci, autobiografic...

Alexandre – Să spunem o autoficțiune, cum se spune astăzi.

Madison – Asta e motivul pentru care nu vreți să publicați? Pentru că este prea personal?

Alexandre – Prefer să consider acest manuscris ca un jurnal personal. Nu îmi place exhibitionismul. Dacă public asta, se va spune că, pe final de carieră, am devenit un autor de romane sentimentale...

Madison – Credeam că nu vă pasă ce cred alții despre dumneavoastră.

Alexandre – Se pare că nu am ajuns încă la acel stadiu de înțelepciune.

Madison – Pentru că este imposibil.

Alexandre – Nu pierdeți timpul făcând o teză despre mine. Nu merită, credeți-mă.

Madison – Pentru mine, este important.

Alexandre – Dar de ce? Traiți-vă viața, la naiba! Mai ales dacă ea se poate încheia dintr-o clipă în alta... Oricum, nu vă cred și nu mi-ați arătat încă acel dosar medical.

Madison – Dacă nu mă credeți, de ce ați acceptat să vorbiți cu mine totuși?

Alexandre – Mi-am zis că pentru a inventa o poveste ca asta, trebuia să aveți un motiv întemeiat. Care este acesta?

Madison – E puțin complicat...

Alexandre – Deci ați mințit. Și inima dumneavoastră este perfect în regulă.

Madison – Să zicem că... problemele mele de inimă sunt mai degrabă simbolice.

Alexandre – De ce mi-ați spus asta?

Madison – Probabil pentru a vă face milă. Voi ați să mă dați afară...

Alexandre – Aș putea să o fac acum...

Madison – Dar nu o veți face.

Alexandre – Și de ce nu?

Madison – Pentru că vă intrig...

Alexandre – Spuneți că problemele dumneavoastră de inimă sunt simbolice. Vreți să spuneți... un dezamăgire în dragoste?

Madison – Într-un fel... Ca și dumneavoastră, am suferit din cauza absenței unei persoane dragi.

Alexandre – Și ce legătură am eu cu asta?

Madison – Vă voi spune în curând, e promis. Dar înainte, aș dori să vă cer o favoare.

Alexandre – Vorbiți...

Madison – Aș vrea să citesc acest manuscris.

Alexandre – De ce v-aș încredința?

Madison – Pentru că, în adâncul sufletului, doriți ca cineva să-l citească și să vă spună părerea. Un autor scrie întotdeauna pentru a fi citit... și recunoscut. Pentru a fi iubit...

Alexandre – Singura persoană de la care mi-aș fi dorit să fiu iubit... a dispărut din viața mea acum mai bine de patruzeci de ani.

Madison – Unde este acest manuscris?

Alexandre – Este acolo...

Madison – Pot să-l văd?

Ea face un gest pentru a-l lua, dar el o împiedică.

Alexandre – Nu!

Ea ezită un moment. O urmă de tristețe îi apare în privire.

Madison – Într-un final, aveți dreptate. Sunteți într-adevăr un bătrân frustrat. Vă las să vă plângeți de milă...

Ea se pregătește să plece.

Alexandre – Așteptați...

El ezită, apoi ia manuscrisul și i-l întinde.

Alexandre – Vă permit să-l citiți, cu o condiție.

Madison – Vă ascult.

Alexandre – Acest manuscris nu va părăsi acest loc.

Madison – Vă temeți că aș face o copie și l-aș publica fără permisiunea dumneavoastră?

Alexandre – Este de acceptat sau de refuzat.

Ea ia dosarul și îl cântărește.

Madison – Va dura puțin timp.

Alexandre – Nu sunt grăbit. Dar dumneavoastră?

Madison – Nici eu.

Alexandre – Am o cameră de oaspeți, dacă doriți. Nu o mai folosesc prea des. Toți prietenii mei au murit...

Madison – Vă mulțumesc pentru ospitalitate.

Alexandre – Vă las să vă cufundați în lectură...

El iese. Ea se adâncește în lectura manuscrisului.

Întineric.

Așezată într-un fotoliu, Madison este încă absorbită de citirea manuscrisului. Întoarce ultima pagină. Închide dosarul și rămâne gânditoare un moment. Se ridică și se uită către fereastra de peste drum, spre public. Alexandre revine cu două cești de cafea. Pune una în fața ei.

Alexandre – Luați... Vă avertizez, e decafeinizată. Nu vă bazați pe ea pentru a vă trezi.

Madison – Mulțumesc.

Alexandre – Deci, nu ați reușit să ajungeți la sfârșit...

Madison – Tocmai am terminat...

Alexandre – Deja? Nu se poate, ați sărit peste pagini...

Madison – Nu, vă asigur...

Alexandre pare puțin îngrijorat de tăcerea care urmează.

Alexandre – Nu vă simțiți obligată să-mi spuneți ce părere aveți... Mai ales dacă nu v-a plăcut...

Madison – Am devorat-o de la prima până la ultima pagină. Nu am închis un ochi toată noaptea.

Alexandre – Bine... Mă liniștește puțin... Dar nu credeam că am scris un roman de suspans...

Madison – Este cea mai bună carte a dumneavoastră. Din ea răzbate o umanitate care lipsea în toate celelalte.

Alexandre – Deci, nu știu dacă trebuie să consider asta un compliment... Pentru restul operei mele, cel puțin.

Madison – Celelalte romane ale dumneavoastră erau strălucite. Acesta este cutremurător.

Alexandre – Și ați observat? Subiectul este complet legat de tema tezei dumneavoastră.

Madison – Teza mea...?

Alexandre – „Figura absenței în universul romanesc al lui Alexandre Delacroix.” Ați uitat deja?

Madison – Nu, desigur. Și aveți dreptate. Povestea acestui bărbat care, la douăzeci de ani, alege să trăiască având ca singură companie fantoma unei iubiri din tinerețe...

Alexandre – Nu uităm niciodată prima dragoste. Pentru că avem nostalgie după tinerețea noastră, după toate primele noastre experiențe... Trebuie să rămânem fideli primei iubiri. Chiar dacă nu putem întotdeauna rămâne fideli primei femei pe care am iubit-o.

Madison – Da, dar ne asumăm un risc. Cel de a trăi în trecut...

Alexandre – În orice caz, nu trebuie niciodată să renunțăm la visele noastre. Deci credeți că ar trebui să o public?

Madison – Dacă vă spun da, o veți face?

Alexandre – Până la urmă, sunteți o specialistă a operei mele.

Madison – Sunt sigură că acest roman ar putea relansa cariera dumneavoastră literară... Pentru mine, merită un Goncourt.

Alexandre – Nu exagerați totuși. Apreciez că doriți să-mi ridicați moralul. Dar trebuie să rămână credibil...

Madison – Sunt complet sinceră, vă asigur.

Alexandre – Și complet obiectivă, desigur.

Madison – Aveți dubii?

Alexandre – Nu știu... Ceva îmi spune că nu ați venit în Paris doar pentru a face o teză despre un scriitor demodat.

Un timp.

Madison – Întreaga adevăr. Nu v-am spus întreaga adevăr.

Alexandre – Nu sunteți bolnavă de inimă. Nu aveți pisică. Presupun că nici studentă nu sunteți...

Madison – Ceea ce e adevărat este că sunt americană și că am venit în Franța pentru a vă întâlni.

Alexandre – Locuiți în apartamentul din față de câteva săptămâni deja... De ce acum?

Madison – Ieri dimineață, prin fereastră, v-am văzut agățând acea frânghie de tavan. Apoi ați scos acel pistol.

Alexandre – Nu am găsit un loc unde să agăț frânghia.

Madison – Mi-a fost frică pentru dumneavoastră. Frică să nu dispăreți înainte să vă cunosc. M-am grăbit să vin la dumneavoastră... și am improvizat.

Alexandre – A fost foarte reușit. Ar trebui să faceți teatru... Dar știți, în viață ca și în teatru, trebuie să ne ferim de ceea ce vedem în spatele cortinelor. Uneori, este doar o iluzie. Proiecția propriilor noastre fantasme...

Madison – Frânghia, nu era pentru a vă spânzura?

Alexandre – Și dacă voiam doar... să agăț un candelabru?

Madison – Și pistolul?

El scoate arma din sertar.

Alexandre – Ar putea fi o jucărie. O armă falsă pentru a impresiona hoții... Sau poate un simplu brichete... (*Apasă pe trăgaci și o flacără iese din canon.*) Un brichete care nu-mi mai folosește la nimic, de altfel. Mi-e atât de frică să mor încât am renunțat la fumat. Dar tot păstrez un pachet de țigări la îndemână, ca să-mi dovedesc că pot rezista tentației. Am renunțat și la alcool, și chiar la cafeină. Aș spune că am grijă de sănătatea mea...

Madison – Deci nu aveți de gând să vă puneți capăt zilelor?

Alexandre – Planul, nu încă. Dorința, poate. Adevărul este că aceasta este singura dorință care mi-a mai rămas. Dorința de a pune capăt. Dar pentru a te sinucide, ai nevoie de curaj... Și nu am acel curaj. Sau poate nu sunt încă suficient de disperat. Și în plus, de ce? Voi aștepta rândul meu, ca toată lumea...

Madison – Deci întâlnirea noastră ar fi rodul unui simplu neînțelegere?

Alexandre – Mi-e greu să cred că cineva ar traversa Atlanticul doar pentru a intervieva un scriitor ca mine. Și nu cred în întâmplare. Atunci, de ce sunteți aici?

Madison – Vă voi spune, dar înainte de toate, mulțumesc că mi-ați făcut onoarea de a fi prima cititoare a acestui manuscris.

Alexandre – V-a plăcut cu adevărat?

Madison – Este o capodoperă. Dar voi face o mică critică.

Alexandre – Aici suntem... Mă așteptam, de altfel... Vă ascult.

Madison – Nu am găsit finalul complet convingător...

Alexandre – Aveți dreptate... Este o poveste neterminată... Ca și cum ar lipsi un epilog...

Madison – Aș putea să vă ajut să-l găsiți...

Alexandre – Scrieți și dumneavoastră? Ați venit să-mi propuneți o colaborare? Adevărul este că încep să-mi lipsească puțin inspirația, dar vă avertizez, nu sunt încă în căutarea unui ghostwriter care să-mi scrie cărțile în locul meu.

Madison – Nu, nu am venit pentru asta...

Alexandre – Și această poveste cu teza este tot o invenție. Deci nu ați jucat această comedie doar pentru a avea privilegiul unei conversații literare cu mine...

Madison – Nu. Nu doar...

Alexandre – Atunci de ce?

Madison – Cred că răspunsul se află în manuscrisul pe care tocmai l-am citit. Fereastra de vizavi... De ce acest titlu?

Alexandre – Fereastra de vizavi... este cea a apartamentului în care locuiți acum. Acolo locuia femeia pe care am iubit-o odată.

Madison – Și care vă bântuie gândurile de când a plecat.

Alexandre – Am visat adesea că se întoarce. Că într-o zi va deschide ușa mea, așa cum ați făcut dumneavoastră azi...

Madison – De aceea lăsați întotdeauna fereastra deschisă...

Alexandre – Uneori, mi se părea că zăresc o umbră în spatele draperiilor feronierului de vizavi. Când v-ați instalat și vedeam lumină noaptea, îmi imaginam că era ea...

Madison – Era doar eu.

Alexandre – Semănați puțin cu ea... De aceea, când v-am văzut pentru prima dată mai devreme, am avut o mișcare de recul. Pentru un moment, am crezut că era ea. La douăzeci de ani. Apoi mi-am amintit că azi, ar avea cam aceeași vârstă ca mine...

Madison – Este adevărat, semăn cu ea.

Alexandre – Nu-mi spuneți că sunteți fantoma ei.

Madison – Nu, sunt pe deplin reală.

Alexandre – Dar este altceva, nu-i așa?

Madison – Da.

Alexandre – De ce ați spus că fața ei vă este familiară?

Un timp.

Madison – Sunt nepoata ei.

Tăcere.

Alexandre – Nepoata ei...?

Madison – Când a plecat în Afganistan, era însărcinată. A aflat despre sarcină la scurt timp după plecare.

Alexandre – Însărcinată... cu mine?

Madison – Da.

Alexandre – De ce nu mi-a spus nimic?

Madison – Ați spus chiar dumneavoastră. Era o altă epocă. Nu a vrut să vă impună acest copil. A crezut că ar putea să-l crească singură. Și așa a făcut.

Alexandre – Niciodată nu am aflat despre asta.

Madison – Nici eu nu am știut, până acum câțiva ani, de fapt.

Alexandre – Când ați aflat?

Madison – Cu câțiva ani în urmă. Când am împlinit optsprezece ani, bunica mi-a povestit această poveste. Povestea voastră de dragoste...

Alexandre – Deci, ați fi nepoata mea.

Madison – Da. Sunt nepoata dumneavoastră. (*Un timp*) Nu mă credeți?

Alexandre – Ba da... În mod curios, după toate minciunile pe care mi le-ați spus, nu am niciun dubiu în privința asta.

Madison – Înțeleg că e greu de auzit. Luați-vă timpul necesar. Nu-mi datorați nimic. Dacă asta doriți, voi pleca așa cum am venit, și nu veți mai auzi niciodată de mine.

Alexandre – Rămâneți, vă rog.

Madison – Sunt aici.

Un timp.

Alexandre – Pot înțelege că pe atunci nu mi-a spus nimic. Dar după?

Madison – Vă repet. Nu a vrut să vă impună această paternitate. Și apoi a pierdut urma dumneavoastră.

Alexandre – La scurt timp după plecarea ei, am părăsit acest apartament. Nu mai suportam să văd în fiecare zi acea fereastră care îmi amintea de absența ei.

Madison – V-a trimis o scrisoare cu foarte mult timp în urmă. Scrisoarea a fost returnată cu mențiunea „nu mai locuiește la această adresă”.

Alexandre – Am revenit să locuiesc aici acum câțiva ani. Tocmai pentru a scrie această carte. Ca să exorcizez trecutul.

Madison – Dar fantoma ei nu a încetat să vă bântuie...

Alexandre – Am cunoscut și alte femei, bineînțeles. Dar toată viața am trăit în amintirea acestui prim amor. Nu am iubit niciodată pe altcineva...

Madison – Nu știa dacă sunteți căsătorit. Dacă ați întemeiat o familie de partea dumneavoastră.

Alexandre – Nu era așa.

Madison – A auzit de dumneavoastră când ați devenit un scriitor celebru.

Alexandre – Este adevărat că am făcut tot posibilul să reușesc în lumea literară și să am succes, sperând că astfel ar putea să mă regăsească mai ușor datorită notorietății mele. Ar fi putut să mă contacteze atunci.

Madison – Ați fi crezut că ar fi revenit spre dumneavoastră doar din interes, acum că ați devenit un autor de succes... În orice caz, aceasta era teama ei...

Alexandre – Deci am o fiică...

Un timp.

Madison – Despre boala mea, de asemenea, doar pe jumătate v-am mințit. Era mama mea cea care avea inima fragilă. A murit la scurt timp după nașterea mea, fără să știe cine era tatăl ei.

Alexandre – Îmi pare rău să aud asta.

Madison – Bunica mea m-a crescut. Și când am ajuns la vârsta majoratului, am vrut să aflu cine era bunicul meu. Dar nu a avut curajul să ia legătura cu dumneavoastră.

Alexandre – Deci ați decis să o faceți în locul ei. Venind la Paris.

Madison – Nu mă vedeam să vă povestesc asta într-o scrisoare sau la telefon. Am vrut să vă întâlnesc înaintea. Aveați reputația de a fi un urs. Dacă nu v-aș fi găsit plăcut, nu v-aș fi spus nimic. Și așa fi plecat înapoi la New York.

Alexandre – Dar v-am întâmpinat atât de bine încât ați decis să mă adoptați...

Madison – Și în plus, am citit acest manuscris. Am înțeles că nu ați uitat niciodată acea femeie. Bunica mea...

Alexandre – Ați făcut bine că ați venit... și că mi-ați spus finalul acestei povești.

Madison – Nu este încă finalul complet... (*Alexandre pare afectat.*) Sunteți bine?

El alege umorul pentru a-și ascunde emoția.

Alexandre – Eram deja deprimat din cauza vârstei, și acum aflu că sunt bunic.

Madison – Nu vă face plăcere?

Alexandre – Ba da, desigur... dar aflu în același timp că am o fiică și că ea a murit.

Madison – Dar eu sunt aici... Aproape că nu am cunoscut-o pe mama mea. Îl regăsesc acum pe bunicul meu.

Alexandre ia manuscrisul.

Alexandre – Voi publica această carte. O voi dedica acelei fete pe care nu o voi cunoaște niciodată. Și acelei nepoate care, într-o zi, a venit la mine fără să anunțe, forțându-mi ușa...

Madison – Ușa era deschisă...

Alexandre – Dar trebuie să găesc și un adevărat final pentru acest roman.

Madison – În asta vă pot ajuta, v-am spus.

Alexandre – Nu știu dacă inima mea va rezista prea mult dacă mai aveți alte surprize pentru mine.

Madison – Mai rămâne un singur lucru, într-adevăr.

Alexandre – Spuneți-mi. La punctul în care am ajuns...

Madison – Bunica mea este încă în viață.

Alexandre – Și unde locuiește acum?

Madison – La New York.

Alexandre – Atunci îi veți transmite un sărut din partea mea...

Madison – Puteți face asta chiar dumneavoastră.

Alexandre – Mă luați cu dumneavoastră în America?

Madison – Bunica mea a venit cu mine. Este în apartamentul de vis-à-vis.

O pauză. El este evident tulburat.

Alexandre – Aici, încep să am cu adevărat frică...

Madison – Este încă o femeie foarte frumoasă... și nu v-a uitat niciodată. A citit toate cărțile dumneavoastră...

Alexandre – Dar nu a vrut să cunoască viața autorului.

Madison – Spuneți că nu era important...

Alexandre – Absența din acest roman este ea.

Madison – Da, dar ea nu a citit încă... Nu știa dacă vă mai aduceți aminte de ea... Dacă o iubiți încă...

Alexandre – Încă o iubesc... Această carte este dovada...

El se uită în direcția publicului, spre fereastra de vizavi.

Madison – Atunci? Îi spun să vină?

Alexandre – A traversat Atlanticul pentru a mă găsi. Pot traversa și eu coridorul pentru a merge să o întâlnesc...

Alexandre o sărută pe Madison.

Madison – Vă las să mergeți singur. Veți vedea. Aproape nimic nu s-a schimbat în spatele feronierului de vis-à-vis. Și ușa este încă deschisă...

El iese. Madison rămâne acolo și se uită spre fereastră.

Negru

Sfârșit

Autorul

Născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez începe să urce pe scenă ca baterist în diverse trupe de rock, înainte de a deveni semiolog publicitar. Apoi, devine scenarist pentru televiziune și revine pe scenă ca dramaturg. A scris o sută de scenarii pentru televiziune și mai mult de o sută de comedii pentru teatru, dintre care unele sunt deja devenite clasice (*Vineri, 13* sau *Strip Poker*). În prezent, este unul dintre cei mai jucați autori contemporani în Franța și în țările francofone. În plus, mai multe dintre piesele sale, traduse în spaniolă și engleză, sunt în mod regulat în repertoriul din Statele Unite și America Latină.

Pentru amatorii sau profesioniștii în căutare de texte de montat, Jean-Pierre Martinez a ales să ofere piesele sale pentru descărcare gratuită pe site-ul său La Comédiathèque (comediatheque.net). Totuși, orice reprezentație publică rămâne supusă autorizării de către SACD.

*Acest text este protejat de legile referitoare la dreptul de
proprietate intelectuală.*

*Orice contrafacere este pasibilă de o condamnare de până la
300 000 de euro și 3 ani de închisoare.*

Paris – Septembrie 2024

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-247-0

Lucrare disponibilă pentru descărcare gratuită